

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 1CdoR/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1224201031
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Vladik
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:1224201031.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa Z. Z., narodenú XX. B. XXXX, K., K. XXXX/XX, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom v Bratislave, Vazovova 7/A, dieťa matky M.. Ľ. Z., narodenej XX. V. XXXX, K., K. XXXX/XX, zastúpená advokátkou JUDr. Ivanou Zmekovou, Bratislava, Zámocká 18, a otca T.. P. Z., narodeného XX. M. XXXX, K., L. XXXX/X, zastúpený advokátkou JUDr. Denisou Jánošíkovou, Bratislava, Klincová 35, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenej na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. 27P/47/2024, o dovolaní matky maloletej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 22. novembra 2024 sp. zn. 13CoP/165/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“, „okresný súd“) uznesením č.k. 27P/47/2024-67 zo 11. apríla 2024 výrokom I. udelil za otca maloletej Z. Z., narodenej XX. B. XXXX súhlas na poskytovanie odbornej psychologickkej pomoci pre maloletú v Občianskom združení Poradenské Centrum Nádej, so sídlom Mokrohájska cesta 3392/3, 841 04 Bratislava a výrokom II. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 28 ods. 1, 2, § 35 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 326 ods. 1, § 329 ods. 1, § 331 ods. 1, § 332 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), § 2 ods. 1, § 360 ods. 1, § 361 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“). Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že matka podľa súdu prvej inštancie osvedčila potrebu nariadenia neodkladného opatrenia. Súd prvej inštancie vychádzal zo stavu, keď medzi rodičmi od rozvodu pretrváva rodičovský konflikt, pričom z obsahu priložených správ vyhotovených v dlhšom časovom období, t.j. od septembra 2018 do mája 2023 mal za preukázané, že pretrvávajúcim ťažiskovým dôvodom psychického stavu maloletej je negatívne pôsobenie otca na maloletú, na ktorú otec prenáša svoje negatívne nastavenie. Súd mal taktiež za preukázané, že spolupráca s otcom zo strany matky ako aj odborných inštitúcií je v otázke zabezpečenia odborného poradenstva a psychologickkej pomoci maloletej komplikovaná, nakoľko otec je nekritický k prítomnosti psychosomatických ťažkostí u maloletej a nevyvíja snahu za účelom stabilizácie psychického stavu maloletej, naopak opakovane sa odkláňa od tejto problematiky a vedie rozhovor smerom k obdobiu od narodenia maloletej, v ktorom vníma intenzívne krivdy a nespravodlivosť voči jeho osobe. Tieto závery mal súd za preukázané s poukazom na dlhší časový rámec, t.j. od roku 2018 do mája roku 2023, kedy sa uskutočnilo posledné preukázané vyšetrenie maloletej. Berúc do úvahy v prvom rade najlepší záujem maloletej súd prvej inštancie návrhu matky na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením č.k. 13CoP/165/2024-471 z 22. novembra 2024 uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (I. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania (II. výrok).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že predmetom odvolacieho prieskumu je správnosť záveru súdu prvej inštancie o splnení podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle návrhu matky. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolanie otca je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť. Poukázal na účel inštitútu neodkladných opatrení a zdôraznil, že neodkladným opatrením nemožno nahradiť rozhodnutie súdu o sporných otázkach, ktoré majú byť predmetom konania vo veci samej. Odvolací súd mal za osvedčené, že rodičia nie sú schopní sa dohodnúť na podstatnej veci a to poskytnutí psychologickú pomoc maloletej, resp. aj miesta vykonávania tejto pomoci, pričom uviedol, že túto nezhodu nie je možné v zmysle zákonnej úpravy rozhodnúť neodkladným opatrením, ktoré má dočasný charakter, a jeho predpokladom je naliehavosť, ktorá v danom prípade absentuje, pričom maloletá s rodičmi navštevuje CDR za účelom poradenstva. Uviedol, že o podstatnej veci pri nezhode rodičov je nevyhnutné vykonať riadne dokazovanie a až po ňom je možné meritórne rozhodnúť. Ďalej skonštatoval, že v prejednávanej veci absentuje naliehavá potreba dočasne upraviť pomery, keďže konflikt medzi rodičmi pretrváva od roku 2018, teda je dlhodobého charakteru, pričom matka k návrhu predložila aj neaktuálne správy, ktoré boli vydané pred posledným rozhodnutím súdu o rozšírení styku otca s dieťaťom. Odvolací súd však nevzhliadol žiadne okolnosti nasvedčujúce pre rýchlu a okamžitú potrebu úpravy pomerov odôvodňujúcu rýchly zásah súdu v podobe nariadenia neodkladného opatrenia. Uzavrel, že nezhoda rodičov týkajúca sa nahradenia súhlasu otca za účelom psychologickú pomoc dieťaťu sa nemá riešiť formou neodkladného opatrenia, ale je potrebné podať návrh vo veci samej, o ktorom bude súdom prvej inštancie rozhodnuté po riadnom vykonaní dokazovania.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala matka maloletého dieťaťa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 CSP. Navrhla, aby dovolací súd zmenil uznesenie odvolacieho súdu, alternatívne aby zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za arbitrárne, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia, v rozpore s najlepším záujmom maloletého dieťaťa, ako aj v rozpore so skutočným stavom veci, ktorý bol odvolacím súdom nesprávne zistený a vykonaným dokazovaním. Namietala tiež, že odvolací súd sa odklonil od zaužívanej rozhodovacej praxe, pričom došlo aj k prieťahom v konaní. Vyššie uvedeným postupom došlo podľa dovolateľky k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V konkrétnostiach matka namietala, že odvolací súd nedostatočne prihliadal na skutkové tvrdenia matky, ktoré preukázala pripojenými dôkazmi. V konaní preukázala tvrdenia viacerých odborníkov, na ktoré však odvolací súd neprihliadol. Namietala tiež, že odvolací súd sa odklonil od zaužívanej súdnej praxe. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoP/33/2022. Dovolateľka mala za to, že odvolací súd sa nezameril na najlepší záujem dieťaťa, ale na rodičov a ich konflikt. K argumentu odvolacieho súdu o absencii naliehavosti uviedla, že sa predloženými dôkazmi snažila osvedčiť, že psychické prežívanie maloletej je zhoršené už od roku 2018, kedy sa sústavne snaží riešiť psychosomatické ťažkosti maloletej, ktoré sa následne prejavujú aj na jej celkovom zdravotnom stave. Nesúhlasila tiež s odôvodnením odvolacieho súdu o absencii naliehavosti tým, že maloletá s rodičmi navštevuje CDR za účelom poradenstva. Uviedla, že toto navštevujú za účelom riešenia rodinnej situácie, pričom maloletej sa tu neposkytuje individuálna psychologická intervencia. V neposlednom rade matka namietala prieťahy v konaní pred odvolacím súdom. Nesúhlasila s tvrdením odvolacieho súdu, že predmetná vec sa má posúdiť v merite veci, kde by prebehlo dokazovanie a kde by rodičia mali priestor na prezentovanie svojich argumentov, keďže podľa nej bol účastníkom ponechaný dostatočný priestor na vyjadrenie svojich názorov (viac ako pol roka). Záverom obsiahlo opísala aktuálnu situáciu ako prebiehajú stretnutia maloletej s otcom, pričom zdôraznila otcove agresívne a nátlakové konanie.

4. K podanému dovolaniu matky sa vyjadril kolízny opatrovník maloletej, ktorý uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu a pridržiava sa svojich doterajších vyjadrení.

5. Otec sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané

(§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

8. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých upravenej v piatom diele prvej hlavy druhej časti CMP. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže § 76 až § 77a CMP neobsahuje odlišnú právnu úpravu dovolania podaného vo veci starostlivosti súdu o maloletých, prípustnosť dovolania bola posudzovaná podľa ustanovení CSP.

9. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z obsahu podaného dovolania v danom prípade vyplýva, že dovolateľka prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. V prvom rade treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/41/2017, sp. zn. 3Cdo/214/2017, sp. zn. 8Cdo/5/2017, sp. zn. 8Cdo/73/2017, sp. zn. 9Cdo/213/2021). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti, pričom takúto vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu (resp. účastníka konania), právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych

predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení uznesenia odvolacieho súdu dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP je vo všeobecnosti možné považovať to, že odvolací súd rozhodnutie neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, avšak v tomto prípade tomu tak nie je. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu možno zistiť na základe čoho dospel k záveru o potrebe zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa dostatočne a logicky vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami. Pokiaľ ide o námietku dovolateľky, že odvolací súd nebral ohľad v prvom rade na najlepší záujem maloletého dieťaťa, k tomu dovolací súd uvádza, že najlepší záujem maloletého dieťaťa je síce prvoradým v konaniach starostlivosti súdu o maloletých, avšak nemôže sa ním popierať samotný účel neodkladného opatrenia. Odvolací súd v prvom rade skúmal, či je naplnená zákonná podmienka existencie potreby bezodkladnej úpravy pomerov ako prioritnej podmienky v konaní o neodkladnom opatrení, pričom dospel k záveru, že táto nie je daná. Samozrejme súd aj pri skúmaní potreby bezodkladnosti úpravy pomerov musí mať na zreteli najlepší záujem maloletého dieťaťa, čo sa prejaví práve v rýchlej intervencii súdu v prípade konkrétneho ohrozenia. Odvolací súd však na základe predložených skutkových tvrdení a pripojených listín nedospel k záveru o potrebe bezodkladnej úpravy pomerov. Vychádzal pritom najmä z tvrdení samotnej matky, ktorá uviedla, že rodičovský konflikt, ergo aj zhoršené psychické zdravie maloletej, je prítomný od roku 2018. Taktiež mal za to, že k návrhu priložila neaktuálne správy, ktoré boli vydané pred posledným rozhodnutím súdu o rozšírení styku otca s maloletou. Na základe uvedených skutočností nevhodil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov vo forme neodkladného opatrenia, čo aj náležite odôvodnil.

16. Matka ďalej namietala, že odvolací súd nevyhodnotil všetky predložené dôkazy, resp., že ich vyhodnotil nesprávne. K tomu dovolací súd uvádza, že v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia sa dokazovanie nevykonáva, no tvrdené skutočnosti sa len osvedčujú. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia. V dôsledku toho sa nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia (vo veci samej) a skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Preukázanie, alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie neodkladného opatrenia sa posudzuje len podľa obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a k nemu pripojených, prípadne dodatočne predložených listín. Takýmto postupom súdu (§ 329 ods. 1 CSP) sa sleduje dosiahnutie účelu inštitútu neodkladného opatrenia, ktorým je rýchle a pružné riešenie situácie vyžadujúce zásah súdu. Ak by sa v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia malo trvať na požiadavke riadneho vykonania a hodnotenia dôkazov, mohol by byť účel tohto procesného inštitútu zmarený.

16.1. Keďže dokazovanie v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia má povahu osvedčovania, odvolací súd na základe odvolacích námietok (vychádzajúc z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a z dôkazných prostriedkov predložených matkou) zisťoval najvýznamnejšie relevantné skutočnosti na nariadenie neodkladného opatrenia (odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov), pričom dôsledne vyhodnotil presvedčivosť návrhu na nariadenie neodkladného

opatrenia z objektívneho hľadiska, ako aj skúmal, či reálne došlo k osvedčeniu všetkých skutočností, ktorými bolo nariadenie neodkladného opatrenia v posudzovanej veci podmienené (bod 29. odôvodnenia napadnutého uznesenia). Postup odvolacieho súdu, ktorý osvedčenie, resp. neosvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie neodkladného opatrenia posudzoval len na základe obsahu spisu a v ňom založených listín, preto v kontexte vyššie uvedeného nemožno považovať za nesprávny.

16.2. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

17. Dovolateľka sa nestotožnila ani s názorom odvolacieho súdu, že predmetná vec sa má posúdiť v merite vecí, kde by prebehlo dokazovanie a kde by rodičia mali priestor na prezentovanie svojich názorov. Podľa názoru dovolateľky však bol v konaní o odvolaní ponechaný účastníkom dostatočný priestor, keďže o odvolaní rozhodoval odvolací súd viac ako pol roka. Dovolateľka však opomína skutočnosť, že primárnym dôvodom, ktorý odvolací súd uviedol bolo, že pri nezhode rodičov o podstatnej veci je nevyhnutné vykonať dokazovanie. Ako už bolo uvedené, v konaní o nariadení neodkladného opatrenia súd nevykonáva dokazovanie. Úlohou všeobecného súdu pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení je zistiť na základe dostupných dôkazných prostriedkov najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, a to bez potreby dodržania formalizovaného postupu štandardného procesného dokazovania, a na podklade osvedčených skutočností následne vo veci rozhodnúť. Čo sa týka tvrdenia o prietáhoch v konaní, ktoré mali podľa dovolateľky v konaní nastať, k tomu odvolací súd uvádza, že existujú iné prostriedky nápravy uvedeného stavu, ktoré mohla dovolateľka v konaní využiť, tieto však nie je možné zhojiť v dovolacom konaní.

18. Pokiaľ dovolateľka namietala, že odvolací súd sa svojím rozhodnutím odklonil od zaužívanej súdnej praxe, k tomu odvolací súd uvádza, že v zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Do tejto kategórie teda nespadá jedno konkrétne rozhodnutie odvolacieho súdu.

19. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namietala, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dôvodnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva. Preto odvolací súd dovolanie matky odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní odvolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.